Enam ei saanud ta aga ütelda, sest ta pidi oma abikaasat kinni hoidma, et ta mitte alla ei kargaks. Kui ma ise kuristiku äärele jõudsin, jäin ma hirmu pärast keeletult seisma.

Meie all kalju pääl, umbes wiisteistkümmend jalga sügawal, nägin ma weerist surnud koera ja surnud karu poja. Ühe madala puu küljes, mis kuristiku seina seest üle kuristiku sügawuse laswas, rippusiwad mõlemad lapsed; ja nende juurde ronis praegu wana wihane karuema oma teise poja seltsis. Wiimane rippus kuristiku põhja pool puu küljes. Wana karuema ise ronis päälmist külge mööda ja oli weel waewalt paar sammu Mariest kaugel, kui meie kuristiku kaldale jõudsime.

Mis oli sündinud?

Wististe oli koer ühe karupoja kallale kippunud ja teine puu otsa põgenenud, kuna wana karu koera ära murdis. Kuna see sündis, oli Marie muidugi lähema puu otsa põgenenud ja ta wend talle järele läinud.

Kõigist murdjatest metsalistest on karuema siis kõige wihasem ja hirmsam, kui ta pojad hädas on. Kole elukas oli enesele nüüd wististe Marie saagiks määranud ja wõis lähemal silmapilgul õnnetule otsa teha.

Meie seisime ülewal kaljuserwal ja ei julgenud lasta sest karuema, Marie ja ta wend oliwad puu pääl ühes reas. Kui kergesti wõis kuul lapsi puutuda! Ema tõusendas kui nõrgameelne ja Marie hüüdis kui meid nägi meeleheitlikelt appi. Ma nägin, et karu meist midagi ei hoolinud waewalt heitis ta ühe ainse pilgu meie pääle; tema sihiks jäi — Marie. Praegu ajas ta oma läpa sirgu, et Mariet tabada. Ei olnud silmapilku kaotada. Poistekesele

hüüdsime, et ta maha kargaks, aga ta ei kuulnud meie hüüdu. Järgmisel silmapilgul oli otsus minus kindel.

— Wange tähele, olge walwsad! hüüdsin ma teistele ja kargasin alla sügawusesse, just surnu koera pääle. See läks õnneks ja lähemal silmapilgul seisin ma jälle jalgade pääl. Õnneks oli minu kargamine wana karuema tähelepanemise oma pääle tõmmanud ja ma pruukisin seda aega sihtimiseks. Kui ta mitte minu poole ei oleks waadanud, oleks ta waese neiukese silmapilgul purust löönud. Aga ta waatas üle puu külle alla, sel silmapilgul tõlas mu püssist pauk. Ma olin rinna pääle sihtigud, aga mitte südamesse trehwanud.

— Maha! Karake maha? hüüdsin ma neiule, kuna karu wiiwitas. Lootus oli neiukesele uut julgust andnud ja lähemal silmapilgul kargas ta maha.

Mõmisedes ja wiha pärast wärisedes kargas ka karu puu otsast alla ja pööras end siis minu poole. Sel silmapilgul paukus aga sõbra Harrisse püss ja korisedes langes metsaline maha. Kuul oli ta südamest läbi läinud.

Nüüd langes ka Marie jõuetult maha ja ka poisikest pidime puu otsast maha aitama, sest et hirm teda peaagu nagu halwanud oli. Tükk aega kartsin ma ka, et meil emagi eest hoolt kanda tuleb, sest ta oli erutuse pärast otse jõuetuks jäänud. Ben laslis ka noore karu maha ja siis sammusime kodu poole minema.

Kodust wõtsime hobuse ja laterna ja läksime karudele järele. Meie töö leidis hää palga. Kui nahad seljast ära tõmbasime, kaalus wana karu weelgi 389 naela.

Marie suust kuulsime, et nad hädaohtu alles noort karupoega nähes märganud, kelle kallale koer kippunud. Kui nad